

[Schrøder.]

paa at ophøre med det, saa længe jeg har Kammeraternes Tillid, vel at mærke, selv om denne Lov skulde blive gennemført. Men jeg er naturligvis stærkt interesseret i Spørgsmaalet, og jeg har flere Gange spurgt det højtærede Flertal: Hør, sig mig en Gang, nu begaar jeg den Forbrydelse at være faglig Tillidsmand, og jeg kan komme ud for en Forseelse — jeg behøver ikke en Gang selv at have gjort det, det kan være en Generalforsamlingsbeslutning, jeg udfører —, hvor længe kan jeg saa risikere at komme i Spjældet for den Forbrydelse? Og jeg har sagt til dem: Herregud, hvis det skal være en Hemmelighed, hvis det ikke maa komme ud mellem Folk, saa hvisk mig det i Øret, det kunde dog være interessant at faa at vide, hvilken Risiko man løber. (Hendriksen: For simpelt Fængsel er Maksimum 2 Aar!). Ja, saa vidt jeg ved, er Maksimum for Bøder 4 000 Kr., men ikke desto mindre er der her i Lovforslaget sat 100 000 Kr. Eller nu tænker jeg mig, at der blev Tale om den mildere Form, altsaa, at jeg ikke havde været saa stor en Forbryder, saaledes at jeg kunde slippe under formildende Omstændigheder med at idømmes en Bøde paa 100 000 Kr. Den maatte jeg jo med det samme erklære mig ude af Stand til at betale en rød Øre af. Hvad saa? Ja, saa formoder jeg, jeg blev afhentet til Afsoning. Og nu kunde jeg ønske at spørge den højtærede Justitsminister, der jo maa være sagkyndig paa dette Omraade: Under hvilken Form skal man saa ind og svede? Vil der pr. Dag blive afdraget de sædvanlige smaa Summer, 10, 15 eller 20 Kr., hvor meget det nu er — jeg er ikke saa kendt med de Forhold —, eller vil der eventuelt lige som i mange andre Forhold blive givet Rabat paa Storförbrug? Med andre Ord, hvis man anvender en noget større Maalestok, vil jeg saa, naar jeg hensættes til Afsoning i Anledning af en saadan Bøde, kunne naa at faa den afsonet i levende Live? Efterkrav kan der ganske vist ikke blive Tale om. Nu retter jeg denne Forespørgsel til den højtærede Justitsminister, for i Udvalget har jeg ikke kunnet faa noget at vide derom. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen har ledet Møderne med fast Haand, en Haand saa fast, at jeg kunde ønske, at Formanden for Partiet Holstein var i Besiddelse af den samme faste Haand, saa muligvis det ærede Medlem Hr. Orla-Jensen kunde lære at stemme rigtigt. Og saa er det det, jeg stadig vil indprente Retsstatsfolkene — de har jo sat Retten som deres Fanemærke, de har taget Patent paa den,

jeg ved ikke med hvilken Ret —, at dette endda kun er Begyndelsen, for der staar i Udvalgets Betænkning i Fjor, at der skal bygges videre derpaa, og man skal efterhaanden se, hvad der yderligere er Trang til.

Naar man — det er allerede fremhævet af tidligere Talere — i den senere Tid læser Venstres Presse, saa faar man jo læst og paaskrevet om Organisationstyranniet. Der skildres, hvor herlige Forholdene vilde være, hvis man ikke havde disse Fagforeningsovergreb, og det ses tydeligt, at de herlige Tider, man længes efter, er dem, som jeg omtalte før, hvor Arbejderne, naar de drev Rotteri, kunde straffes paa Livet eller med at hensættes i Jern eller i simpelt Fængsel som Dom eller til Afsoning af en Bøde paa 100 000 Kr. I de herlige Tider behøvedes der ingen Skruebrækkerbeskyttelse, enhver maatte simpelt hen tage Arbejde for, hvad Herren vilde give. Det maatte være herlige Tilstande for de ærede Medlemmer Hr. Knud Kristensen og Hr. Pinstrup at leve under. Men jeg tror alligevel ikke, at de ærede Medlemmer og heller ikke den Stand, de repræsenterer, skulde ønske sig tilbage til den Tid. For den Gang var de øverste Samfundsklasser, Adel og Gejstlighed, ja, selv jævne Haandværkere stærkt organiserede i faglige Sammenslutninger, og medens Byarbejderne straffedes med strenge Straffe, hvis de begik Rotteri, sad Bønderne derude paa Træhesten og i Hundehullet, mens Herremandens Ridepisk garvede deres Ryg, saa det viser sig, at Arbejderens slette Kaar gik udmærket Haand i Haand med de slette Kaar, Bondestanden levede under paa den Tid. Det er da ogsaa ganske naturligt, at efterhaanden som vi kommer frem i Tiden og lige op til de seneste Tider, har Bønderne og Arbejderne set paa hinandens Bevægelser med Sympati. Det er først i Nutiden, at — naa, heldigvis ikke den bedste Del af Bondestanden, jeg sigter til den Del, der gaar under Venstres Fane, har faaet Overklassenykker og nu kræver Beskyttelse for de Individuer, som falder Arbejderne i Ryggen.

En Lovgivning som den, jeg talte om før, og som den, man tilsigter nu, kunde dog heller ikke i fordums Dage staa ved Magt. Der kom stærke Angreb derpaa. Allerede Holberg skriver:

„Det er en Lykke, at Haandværkskarlene ikke stille deres Fordringer endnu højere, thi de ere de eneste Lemmer udi et Samfund, som ikke kan tuinges.“

Og Digteren Malthes Conrad Brun tager direkte Arbejdernes Parti og siger:

„I agtværdige og nyttige Medbor-